


Broes is geen uk

Moe klimt de berg op.
In een wip staat ze op de top.
Oef, geen mens te zien.
Ze denkt aan haar droom.
Een droom van een beer
en van een rood spoor in de sneeuw.

‘Is het nog ver?’ zeurt Broes.
‘Kom, ik draag je,’ zegt Moe.
Op de rug van Moe is het top.
‘Ik ben een reus van een beer!’ roept Broes.
‘Dat ben je,’ zegt Moe.

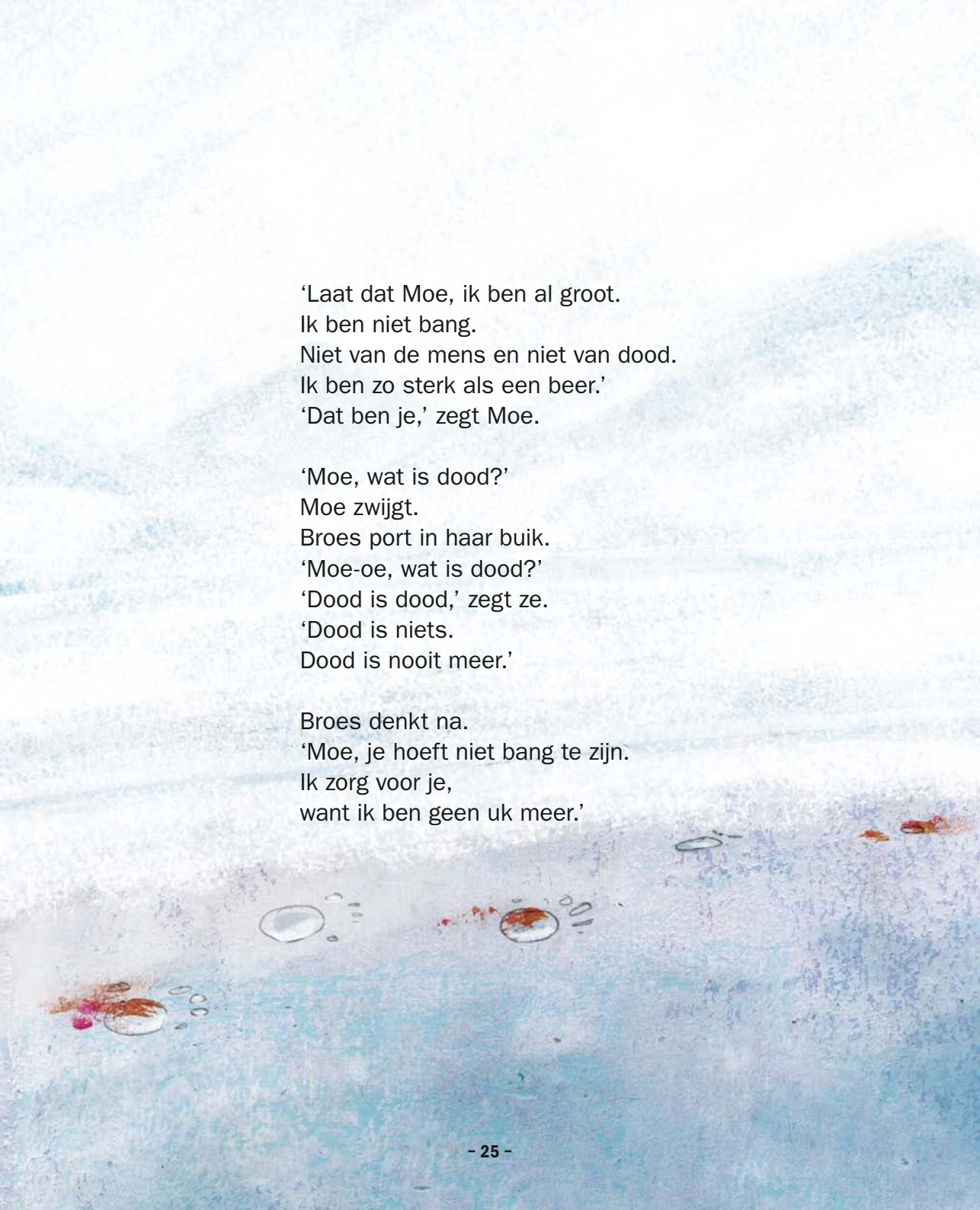
Broes zwaait naar Muis.
‘Muis, ik ben groot en jij bent klein.’
Muis steekt haar neus in de lucht.
Ja ze is klein, en dan?
Broes weet nog niet hoe slim ze is.





Moe kijkt om zich heen.
'Broes, pas op.
De mens woont hier in de buurt.
Hij houdt niet van de beer
en de beer houdt niet van de mens.
De mens heeft een ding waar vuur uit komt.
Pang, pang, doet het.
Het brandt een gat in je pels.'

Ze denkt aan het rood in de sneeuw.
En aan Pa Beer.
Haar jong mag niet dood.
Ze aait de kop van Broes.
Hij trekt zijn kop weg.

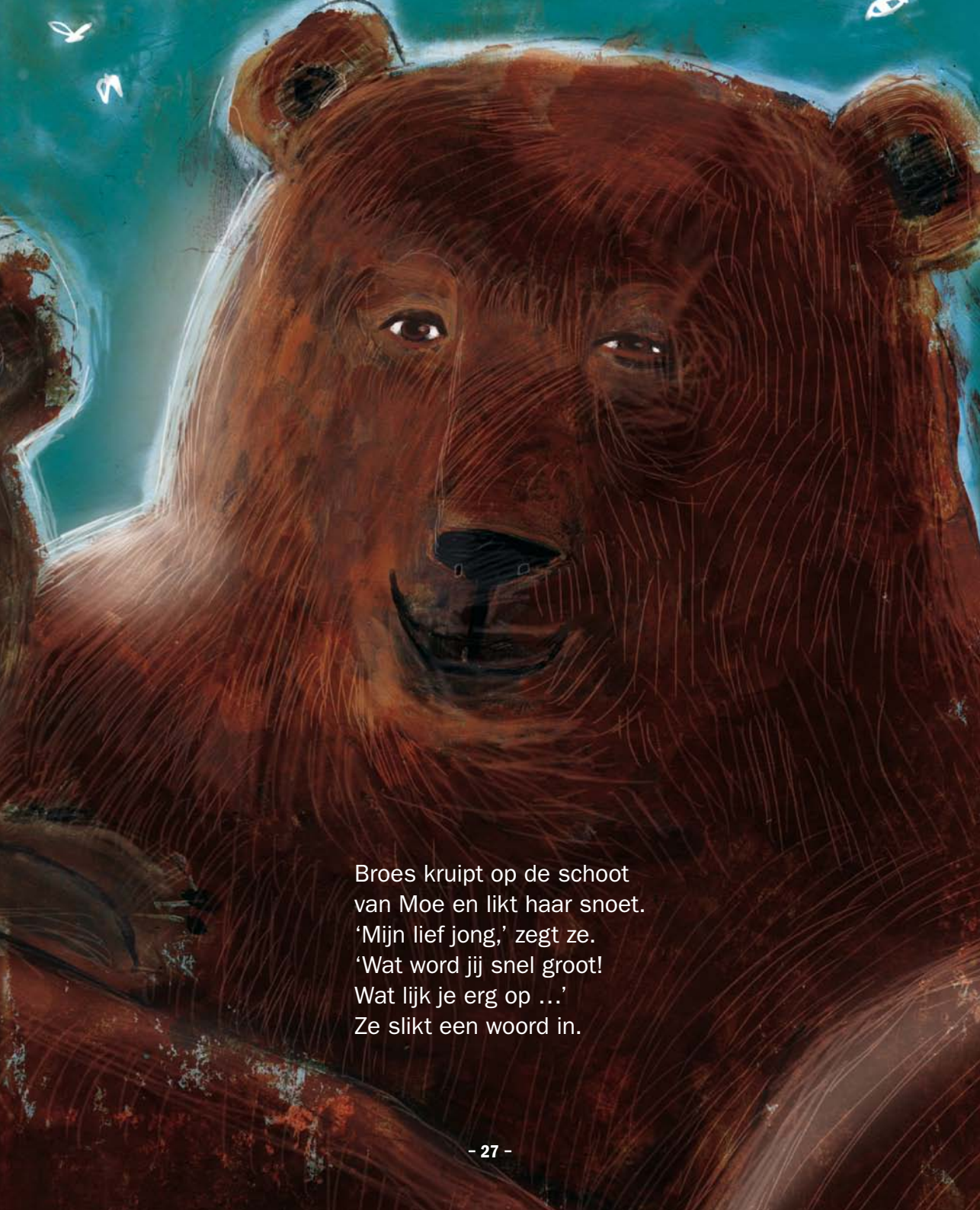


‘Laat dat Moe, ik ben al groot.
Ik ben niet bang.
Niet van de mens en niet van dood.
Ik ben zo sterk als een beer.’
‘Dat ben je,’ zegt Moe.

‘Moe, wat is dood?’
Moe zwijgt.
Broes port in haar buik.
‘Moe-oe, wat is dood?’
‘Dood is dood,’ zegt ze.
‘Dood is niets.
Dood is nooit meer.’

Broes denkt na.
‘Moe, je hoeft niet bang te zijn.
Ik zorg voor je,
want ik ben geen uk meer.’





Broes kruipt op de schoot
van Moe en likt haar snoet.
'Mijn lief jong,' zegt ze.
'Wat word jij snel groot!
Wat lijk je erg op ...'
Ze slikt een woord in.



Beer en mens

De buik van Moe grolt.
Broes legt zijn oor tegen haar buik.
'Moe, er zit een beer in jou!'
Ook in de buik van Broes klinkt een grol.
'In mij zit er ook een beer!' roept hij.

'Kijk Broes, daar is de zalm.'
Moe wijst naar het water.
Broes houdt niet van vis.
Zou zalm een vis zijn?
'Broes,' zegt Moe, 'als je een mens ziet, brul dan.'
'Moe, wat is een mens?'
Moe haalt haar neus op.
'Een mens is iets raars.
Het is geen dier en ook geen ding.
Ik ben er bang voor.'

Bang voor een mens?
Broes begrijpt het niet.

'Moe, hoe ziet een mens eruit?'
Moe zucht: 'Een mens heeft geen pels.
Daarom jaagt hij op ons.
Hij wil onze pels.
Soms sluit hij een beer op.
Dat is erg.
Een beer moet vrij zijn.
Dus Broes, pas op voor de mens.'

Moe denkt aan Pa Beer.
Waar hij is, weet ze niet.
Als ze naar de hemel kijkt,
ziet ze soms zijn grote lijf
en zijn lieve, bruine kop.
Zijn ogen lijken net sterren.
Ach, was hij maar hier.

Moe gaat de rivier in.
Steeds verder gaat ze.
Af en toe kijkt ze om.
Dan zwaait Broes naar haar.
Bijna glijdt hij uit op de natte stenen.
Moe wordt steeds kleiner.
Ze wordt een stip in de verte.
Broes moet erom lachen.
Moe is kleiner dan ik, denkt hij.
Nu ben ik de grootste!





Broes verveelt zich.
De winter is voorbij.
Dat doet iets met een beer.
Hij springt van steen tot steen
en zwaait naar Mees, Mus, Duif, Muis en Mol.
Vos laat hij links liggen.
Met Vos weet je nooit.



De lente kriebelt.
Zijn vacht jeukt.
Hij zoekt een boom
en schuurt zijn pels tegen de ruwe schors.
Dat hoort zo bij een beer.
De takken van de boom zwiepen.
Uil wordt er wakker van.
Hij krast: 'Hé, wat doe je?
Dit is mijn boom.
Ik wil slapen!'
Maar Broes hoort hem niet.
Hij schuurt en wrijft tot de jeuk weg is.